

BALOGH ROBERT

Illat és zene villanydarálóra és ütőhangszerekre

HOMMAGE À BARTÓK BÉLA

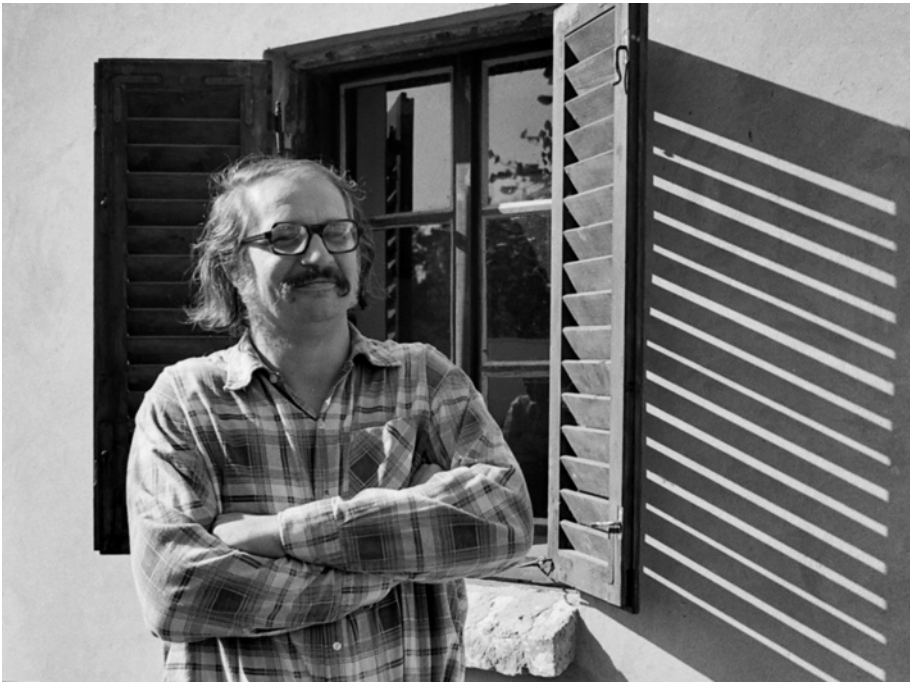
Örültem, ha anya elküldött kávét
venni, s mondta, hogy öröljem is meg
a boltban. Sokáig szorongtam ettől,
hogy elrontok valamit, hogy mellé
öntöm, hogy kiszakad a zacskó, hogy
baja lesz, ha lóbálom a szatyorban...

Elsőre a garatba döntöttem a kávészemeket,
pergés közben már a hangot vártam, hogy
megnyomjam a villanydaráló gombját,
vártam, amíg felvisít ipari zúgással a motor,
hogy közben kitöltse teljesen az agyam,
semmi mást ne halljak a világon, csak hogy
isztté robbannak a babszemek, mint valami
pörköltfeketekortárs darab, darálóra és
ütőhangszerekre: keserűség veszi el a bolti
parizer aromás szagát.

Zárásként a coda illik a brazil etűdhöz, hogy
az utolsó kávészemmorzsa is behulljon a
zacskóba, kis kallantyúval kellett ütügetni, s
elsimítani a zacskóban az örlemény tetejét:
íme hát, beteljesült az illat és a zene az ABC-ben.

Ahogy anyám otthon folytatta a zenét,
kotyogós kávéfőzőn, lobogó gázon,
megadta a reggeli rohanás gyorsuló
ütemét, majd lelassította azt, a forró
feketébe lötytyintett csöppnyi tej örvényleni
kezdett, forgott a feketében a fehér
csillagmiriád megadta a teremtett ősleves
llúzióját, előbb az ősköd, majd
felbukkantak a csillagok, a zsírcseppek
szétterültek az olajos felszínen,
csillagvárosokból összeállt maga a Tejút
is, s csak örvénylett a fehér a feketében,

beleolvadt, bebarnította a mélyeket... s
anyám rám szólt: *Ne bámuld! Készülj,
fiam, hajrá, hadd igyam már; fogyjon az a
fekete, keljünk útra, mert elkészünk!
Siessünk! Hamar!*

Sellyei Gábor